

Archiv obce Studánka

1905 – 1945

Inventář

Číslo EL NAD: 833
Evidenční číslo pomůcky: 348

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	8
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právním obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Název vsi Studánka, situované přibližně dva kilometry jihozápadním směrem od Tachova, je volným překladem původního německého pojmenování Schönbrunn. Samotný německý název „krásná studánka“ byl vykládán jako „zdravá studna“, tedy studna s dobrou a zdravou vodou. Český ekvivalent jména vznikl a byl používán teprve v roce 1948. K dalším názvům patřily počeštěné Ssenprun, německé Schönprun, Sseynbrun, Schönbrunn a latinské Schonbrunn či Sonbrunn.

První písemný záznam o vsi se vztahuje k roku 1407, kdy je uváděna jako součást rodového jmění pánů z Trautenbergu. Henslin (Henzlin) zde v uvedeném roce zemřel a jako poručník za jeho nezletilého syna Oldřicha vystupoval Jaroslav z Otěšic. Ten se snažil pro svého svěřence získat otcovo dědictví, ale král Václav IV. udělil Studánku v léno Volfartovi, zvanému „Skola“. Již v roce 1413 vlastnil Studánku Štěpán z Kumpolce seděním na Studánce. Po delší časové odmlce se údaje o studáneckém zboží objevují teprve v roce 1523, kdy jej vlastnili dva majitelé Ondřej Trautenbeger na Studánce a Arnošt Štokovský na Studánce. Ondřej pak společně s bratrem Erhartem užívali shodně predikát ze Studánky ještě v roce 1528. Ve stejném roce se však k vlastnictví majetku ve Studánce hlásili také Mikuláš, jinak Nykl a Jan, jinak Hanuš, bratři Pekerové ze Studánky. Majetkové poměry a práva z tohoto období nelze spolehlivě určit, neboť v roce 1533 pohnal Vilém z Treutenbergu před komorní soud Ondřeje Trautenbergera z Trautenbergu a na Studánce. Uváděný Ondřej je v

souvislosti s vlastnictvím majetku ve Studánce zmiňován ještě v letech 1538 a 1555. Rodu Trautenbergů patřila Studánka nadále. Mezi lety 1577 a 1588 vystupoval jako její majitel Zikmund z Trautenbergu, který se stal zřejmě posledním zástupcem rodu Trautenbergů a držitelem rodového jmění ve Studánce. V roce 1603 byl jako vlastník Studánky uváděn Jan mladší z Habsberka (Habsberger) a na Studánce a v roce 1607 Jan Rudolf z Habsberka a na Studánce (nelze vyloučit možnost, že se jednalo o jednu a tutéž osobu), kterému navíc patřily lokality v přilehlém okolí (Dlouhý Újezd a Kyjov). V roce 1654 figuruje jako majitelka panství ve Studánce Estera Juliana Hazenburgrová, pěstounka Franze Hausbergera (patrně Habsbergera). V roce 1685 získal Studánku Bedřich Rudolf Perglar z Perglasu, který tento statek spojil se statkem v Dlouhém Újezdě (získaný od svého bratra Volfa Arnošta). Ještě za Bedřichova života, v roce 1708, byl Dlouhý Újezd opět oddělen a získal jej jeden z jeho synů Hanuš Volf (Jan Wolfgang) Perglar z Perglasu, který však oba statky znovu spojil v celek v roce 1724. Bylo vytvořeno jedno společné panství, které zdědil starší syn František Antonín Perglar z Perglasu patrně v roce 1738. Z důvodu značné zadluženosti byla na panství Studánka a Dlouhý Újezd uvalena v roce 1754 dražba. K prodeji panství došlo teprve po Františkově smrti v roce 1766 a získal jej jeden z největších věřitelů, Adam Filip Losy z Losimthalu, majitel tachovského panství. Formálně byl statek Studánka připojen k panství Tachov teprve v roce 1780. Po smrti Adama Filipa Losyho z Losimthalu v roce 1781, posledního mužského příslušníka rodu, získali panství Tachov Windischgrätzové. K faktickému nabytí tohoto majetku však došlo teprve po roce 1785, neboť noví majitelé vedli dlouholetý spor s příbuzenskou větví Losyových. Po uzavření smlouvy s vdovou po Adamovi Filipovi, však nakonec Windischgrätzové uspěli a v jejich držení dosáhla ves Studánka konce patrimoniální správy.

Územní a správní kompetence obecní samosprávy ve Studánce se vztahovaly na obec Studánka a osadu Pastvina (do roku 1948 nazývanou Helldroth).

Do roku 1862 patřila Studánka pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Tachově. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Studánka se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Tachov (v něm obec zůstala až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Tachov, jehož součástí byla také obec Studánka. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmánství v Tachově. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát v Tachově.

Vzhledem k okolnosti, že se z celého archivního souboru dochoval nepatrný zlomek materiálu, představuje rekonstrukce činnosti německé obecní samosprávy obtížný úkol. Charakter materiálu znemožňuje jeho využití být jen jako podpůrného nebo vedlejšího informačního zdroje. Níže uvedený přehled obecních starostů se podařilo sestavit především na základě údajů v regionální literatuře.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Georg Janka	1913	1919
Anton Hermann	1919	1923
Johann Hermann	1923	1931
Johann Baier	1931	1938

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Johann Janka	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

Ze zápisu o skartaci písemností konané v budově MNV Studánka 9. října 1953, za přítomnosti zástupce ONV Tachov, vyplývá, že ve spisovně MNV Studánka se nacházely pouze „různé přílohy k stavebním plánům“, které byly předány ONV Tachov. O uvedeném předání však nebyl pořízen žádný písemný záznam či soupis předaného materiálu. Ze zápisu není možné zjistit, co se stalo s ostatními písemnostmi německého původce. Co se uváděným stalo, kdy, jak a komu předán, nelze vypátrat. Ve fondu se však, mimo jiné, nachází složka se žádostmi o povolení staveb (inv. č. 4). Chybí v nich však původní plány, které byly jistě jejich součástí.

S ohledem na skutečnost, že písemnosti AO Studánka nebyly v tehdejším okresním archivu řádně zaevidovány a pořízen k nim evidenční list JAF, nelze spolehlivě určit, jakým způsobem a kdy se tam ocitly. Přestože došlo ke dvěma svozům skartovaných písemností z MNV Studánka, respektive následnického MěNV/MěÚ Tachov, a to v letech 1980, respektive 2000, uvedený materiál se v nich nenacházel.

EL JAF k archivnímu souboru AO Studánka byl založen až při revizi archivních souborů 21. března 2001.

V průběhu činnosti německé obecní samosprávy (s přihlédnutím k dochovanému materiálu) používala obec jednoduchou evidenci odeslané a přijaté korespondence (viz Razítko a). Obecní razítko mělo pouze hlavičku s úředním názvem, přičemž konkretizující údaje se do něj vpisovaly ručně (viz Razítko b). Způsoby záznamů však v průběhu vývoje kolísaly (viz Razítko c) a d). Popřípadě nebyla používána razítka a na příslušný list bylo dopsáno jen jednoduché číslo jednací. Vzhledem k absenci dalšího písemného materiálu však nelze přesně určit a stanovit spisová pravidla, jakými se obec řídila.

Razítko a)

Gemeindeamt Schönbrunn

Razítko b)

Gemeindeamt Schönbrunn Z. ⁵⁴⁶ / ₁₉₃₃ am 11. 10. 1933

Razítko c)

Gemeindeamt Schönbrunn am ²⁹ / ₇ 1937 Z. 110

Razítko d)

Gemeindeamt Schönbrunn am 8. 8. 1933 Z: 355

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Při pořádacích pracích v archivním souboru AO Studánka došlo ke korekci horní časové meze a změně celkové datace, z původních 1905 – 1938 na 1905 – 1945

Materiál archivního souboru AO Studánka pochází z let 1905 – 1945. Jedná se o 1 úřední knihu a 1 kartón o celkové metráži 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti II. kategorie.

Fyzický stav materiálu je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

Hovořit o konkrétní využitelnosti torza písemností, které zbylo z původního obecního archivu, je přinejmenším rozporuplné. Charakter dochovaného materiálu představuje značné omezení pro eventuální badatelský zájem, a proto je potřeba klást důraz také na informace obsažené v regionální literatuře.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v únoru 2009 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 22. června 2009

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

I. Prameny

Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Tachau und Umgebung. Tachau : Verfasser Karl Hlawaty : Schriftleiter in Pilsen, [1914]

Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau. Tachau : Herausgegeben von Richard Mayer in Neuzedlisch, [1925]

Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland. Haida : Verlagsanstalt Albert & Hanselik, s. d.

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1849

Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, 1864

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1919

Sbírka zákonů a nařízení státu československého, 1933

Seznam míst v království Českém, 1913

Státní oblastní archiv Plzeň : Průvodce po archivních fondech. Svazek 3. Praha : Archivní správa ministerstva vnitra ČSR, 1976.

Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, 1849

II. Literatura

HLEDÍKOVÁ, Zdeňka – JANÁK, Jan – DOBEŠ, Jan. *Dějiny správy v českých zemích : od počátků státu po současnost.* Praha : Nakladatelství Lidové noviny, 2005.

MARTÍNEK, Zdeněk. Archiv obce : Příspěvek k vymezení a charakteristice archivního fondu, *Archivní časopis : zvláštní příloha.* 1999, roč. 49.

PROFOUS, Antonín – SVOBODA, Jan. *Místní jména v Čechách : jejich vznik, původní význam a změny.* Díl IV. S – Ž, Praha : Nakladatelství Československé akademie věd, 1957.

PROCHÁZKA, Zdeněk – ÚLOVEC, Jiří. *Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 2.* Tachov : Okresní muzeum v Tachově, 1990.

SCHMIDT, Josef. *Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg.* Geretsried : Heimatkundlicher Arbeitskreis der Tachauer in Geretsried und Ehrenheimatkreisbetreuer StR., 1973.

SCHUSTER, Franz. *Tachau – Pfraumberger Heimat.* Ulm/D : Gerhard Hess Verlag, 2000.

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL JAF	evidenční list Jednotného archivního fondu
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MěNV	městský národní výbor
MěÚ	městský úřad
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (Nacionálněsocialistická německá strana dělnická)
ONV	okresní národní výbor
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Obecní úřad 1850 – 1945**Spisový materiál****Spisy****Obec a její správa**

1	Oznámení o přijetí občanů obce do jiných domovských obcí	1932 – 1938	N 1
2	Nabytí cizího státního občanství	1933 – 1938	N 1
3	Nařízení starosty obce ohledně prodeje dřeva (z druhé strany připojen seznam členů NSDAP)	1939	N 1

Péče o bezpečnost a veřejný pořádek

4	Žádosti o povolení staveb, popřípadě úprav staveb již stojících	1905 – 1938	N 1
5	Pojistky proti požáru (2 ks)	1941 – 1942	N 1

Péče o veřejné ústavy a zařízení

6	Seznamy osob (příděl potravin: chléb, máslo mléko)	[1938] – [1943]	N 1
7	Seznamy přijatých válečných uprchlíků	1944	N 1

Spolupůsobení ve státních záležitostech

8	Soupisy ovocných stromů	[1940]	N 1

Účetní materiál**Účetní knihy**

9	Hlavní kniha obecní pokladny	1944 – 1945	K 1

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Studánka
Značka archivního souboru:	AO Studánka
Časový rozsah:	1905 – 1945
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	9
Rozsah bm:	0,12 (0,01 úřední kniha, 0,11 kartón)
Stav ke dni:	22. června 2009
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl